

Jag har räddat ett liv av Michaela Thalén

Jag är uppvuxen på Åland och tog läkarexamen vid Lunds universitet i januari 2022. Idag är jag AT-läkare på Gävle sjukhus och har en stor förkärlek för vaskuliter och allt som är klurigt. När jag är med om något omvälvande skriver jag dikter eller små korta texter som denna.

En gammal man har hittats på golvet av en granne. Ingen vet hur länge han har legat, men ambulansen rapporterar att han lever. De vitala funktionerna är på gränsen att fungera, Ringeracetat borde göra susen. En läkare på akuten tittar honom i munnen och ber en sköterska hämta sugen, frukosten rinner långsamt ut ur honom. Han hostar till, och sen försvinner pulsen.

I sin ungdom brukade den gamle mannen fiska. Friheten av att ro sin egen båt på havet gav honom lycka. Trots detta trivdes han även bra inne på kontoret, och gick i pension senare än de flesta. Han hittade aldrig någon flicka, men fyllde hemmet med vänner. På ålderns höst mestadels böcker. Han tänkte tillbaka på livet som varit och tystnade.

Vi startar avancerad hjärtlungräddning och våra inplastade händer utför livräddande, komplicerade åtgärder. Vi undersöker, gör ultraljud och intuberar. Det ska göras, annars dör han ju.

Hur blir ens sista stund i livet? Får man lov att välja? Jag har inte tid att fundera, utan utför kompressioner i rätt takt utan att ifrågasätta. Det är inte jag som fattar beslutet, det är inte min sak att säga. Men kraset av hans bröstorg under mina händer etsar sig fast i minnet.

Efter att patienten lämnat jordelivet kallade vi honom åter. Utan lov knöt vi honom till slangar och tvingade hans trötta hjärta att slå. Han IVA-vårdades, vårdplanerades och skrevs in på ett hem för dementa. Det borde vara ett hjälteåd på gudomlig nivå, men jag känner inte så.

Förlåt.